

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. A. V.**, zastoupený JUDr. Martinem Hádkem, advokátem, sídlem Bartošova 1224/18, Přerov, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, sídlem Na Popelce 2, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 10. května 2021 č. j. 68/2021-NBÚ/07-OP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. dubna 2022 č. j. 14 A 132/2021-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 25. ledna 2021 č. j. 5980/2021-NBÚ/P žalovaný zrušil platnost osvědčení žalobce pro stupeň utajení tajné, neboť přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále „jen zákon o ochraně utajovaných informací“), tedy přestal být bezpečnostně spolehlivý. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil

tak, že se žalobce choval způsobem, který má vliv na jeho důvěryhodnost a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace.

[2] Za prvé žalobce účelově budoval vztahy s osobami z různého prostředí a dopustil se dalšího účelového jednání, a to za účelem prosazení vlastního zájmu. Tento závěr žalovaný opřel o utajované informace obsažené ve zprávách zpravodajských služeb, na které podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací pouze odkázal. Za druhé žalobce jako náčelník 2. odboru kriminální služby Vojenské policie vydal pokyn k založení a vedení tzv. objektových svazků v evidenci trestního řízení, a to bez konkrétního podezření na trestnou činnost. V těchto svazcích byly vedeny informace o zaměstnancích státních podniků a příspěvkových organizací Ministerstva obrany, které měly být využívány k získání vytipovaných osob ke spolupráci. Žalobce se snažil vybudovat v zájmových subjektech síť informátorů, ačkoli mu to zákon neumožňuje. Dlouhodobě budoval vztahy napříč různými prostředími. Jeho jednání mělo trvalý charakter a společným jmenovatelem bylo dosažení vlastního zájmu, a to i za cenu porušování interních a v některých případech i právních předpisů.

[3] Ředitel žalovaného zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného rozhodnutím označeným v návěti. Konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a opatřil si pro své rozhodnutí dostatek podkladů. Zdůraznil, že nedostatek bezpečnostní spolehlivosti může být dán již jen při pouhém podezření na existenci bezpečnostního rizika. Informace zjištěné žalovaným přitom nedávají záruku, že by žalobce vždy nakládal s utajovanými informacemi odpovědně a svědomitě a nezneužil je ve svůj prospěch nebo ve prospěch třetích osob.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v návěti označeným rozsudkem. Shledal, že ředitel žalovaného řádně vypořádal žalobcovy námitky a že zprávy zpravodajských služeb, ze kterých žalovaný vycházel, obsahují dostatečně konkrétní a věrohodné informace, které poskytují ucelený obraz o jednání žalobce. Žalovaný též dostatečně vymezil podstatu tohoto jednání, městský soud jen doplnil, že závadné není samotné udržování styků s osobami z různého prostředí, ale to, že žalobce za tímto účelem využíval informace, ke kterým měl přístup z důvodu své profesní činnosti. Městský soud dále přisvědčil žalovanému, že zjištěné informace zpochybňují bezpečnostní spolehlivost žalobce, konkrétně jeho schopnost utajovat informace. Na závěr městský soud podotkl, že v otázce vedení tzv. objektových svazků žalobce nic konkrétního nenamítal, ačkoli je tento závěr žalovaného opřen o skutečnosti vedené v neutajované části spisu. Proto se městský soud, který je vázán žalobními body, tímto aspektem případu nezabýval.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že mu byla platnost osvědčení zrušena bez právního důvodu a za pochybné důkazní situace. Ředitel žalovaného nevzal dostatečně v úvahu skutečnosti, které stěžovatel uvedl v rozkladu. Stěžovatel se k vedení objektových svazků opakovaně písemně vyjadřoval a hovořil o nich též při pohovoru, který s ním provedl žalovaný, a při podání

pokračování

vysvětlení v rámci trestního řízení, které v jeho věci vedla Generální inspekce bezpečnostních sborů. Tato svá vyjádření stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, Nejvyšší správní soud však z níže uvedených důvodů nepovažuje za nutné je zde reprodukovat.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že si nebudoval ani nebuduje žádné účelové vztahy a už vůbec ne s vlivnými osobami. Neví, které osoby považuje žalovaný za vlivné. Zmínil pět osob, které jsou z jeho pohledu vlivné (bývalou ministryni spravedlnosti, bývalého ministra a ministryni obrany, náčelníka generálního štábu Armády České republiky a právníka sekce státního tajemníka Ministerstva obrany), jiné nezná. Funkci náčelníka 2. odboru kriminální služby Vojenské policie považuje stěžovatel za vrchol své profesní kariéry, neměl nejmenší důvod k účelovému budování vztahů za účelem prosazení vlastního zájmu a ani neví, co by tím zájmem vlastně mělo být. Informace, ke kterým měl přístup, nikdy nevyužil k vlastnímu prospěchu, ani je nesděloval neoprávněným osobám. Nesouhlasí proto se závěrem městského soudu o existenci bezpečnostního rizika. Soud měl dle jeho názoru být mnohem konkrétnější a uvést, jaké bezpečnostní riziko má vyplývat z jeho údajného jednání, nikoli se jen omezit na konstatování, že jednání žalobce je bezpečnostním rizikem.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a vyjádření v řízení před městským soudem. Zdůraznil, že závěr o bezpečnostním riziku u stěžovatele má oporu ve spisovém materiálu. Žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek městského soudu jsou odůvodněny v mezích daných zákonem o ochraně utajovaných informací. Městský soud řádně přezkoumal důvody, které vedly k vydání rozhodnutí žalovaného.

[8] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnosti nemůže být vyhověno ze dvou na sobě nezávislých, a tedy samostatných důvodů. Za prvé jejímu úspěchu brání skutečnost, že stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil konkrétní argumentaci týkající se tzv. objektových svazků, což byl jeden ze dvou důvodů ztráty bezpečnostní spolehlivosti stěžovatele, který by obstál sám o sobě. V kasačním řízení to již stěžovatel nemůže dohnat, jak bude podrobněji vysvětleno dále, a tak ani případný úspěch stěžovatele s námitkou vůči druhému důvodu ztráty bezpečnostní spolehlivosti spočívajícím v účelovém budování vztahů s osobami z různého prostředí a o jeho účelovém jednání za účelem prosazení vlastního zájmu, který se opírá o jemu nepřístupný utajovaný spis (bezpečnostní svazek obsahující utajované informace), by nemohl na výsledku nic změnit. Za druhé Nejvyšší správní soud po přezkoumání utajovaného spisu dospěl ve shodě s městským soudem k závěru, že ob stojí i onen druhý důvod ztráty bezpečnostní spolehlivosti stěžovatele.

[10] Nyní k oběma důvodům pro zamítnutí kasační stížnosti podrobněji. Pokud jde o první z nich, Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Toto pravidlo se vztahuje jak na posouzení přípustnosti

kasační stížnosti jako celku, tak i na posouzení přípustnosti jednotlivých kasačních námitek (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 2004 č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS). Jeho účelem je zachovat kasační charakter řízení před Nejvyšším správním soudem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2008 č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS), jehož úkolem je přezkoumat v první řadě rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (který je až na výjimky vázán řádně uplatněnými žalobními body, srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), nikoli jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu.

[11] V tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, že stěžovateli nic nebránilo uplatnit již v žalobě konkrétní argumentaci týkající se tzv. objektových svazků (ostatně příslušná pasáž kasační stížnosti byla prakticky doslova převzata ze stěžovatelova písemného vyjádření ve správním řízení). Závěry žalovaného ohledně objektových svazků se totiž z většiny opíraly o skutečnosti zařazené do části spisu, do níž stěžovatel přístup měl, a proto v tomto ohledu nebylo na místě, aby městský soud suploval jeho aktivitu nad rámec žalobních bodů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. dubna 2009 č. j. 7 As 5/2008-63, č. 1951/2009 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení před městským soudem namítal pouze obecně nedůvodnost zrušení osvědčení a s odkazem na utajení relevantních informací žádal, aby věc posoudil soud. Pro absenci příslušného žalobního bodu tedy městský soud nemohl otázku vedení objektových svazků posoudit a Nejvyšší správní soud tak nemůže učinit s ohledem na výše citovaný § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Tento závěr však má vliv na osud celé kasační stížnosti, nikoli jen její části týkající se tzv. objektových svazků. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2013 č. j. 7 As 49/2013-28, č. 2954/2014 Sb. NSS totiž vyplývá, že pokud žalovaný shledá „více skutkových důvodů pro existenci bezpečnostního rizika, musí být z jeho rozhodnutí patrné, zda závěr o bezpečnostním riziku ob stojí ve vztahu ke každému skutkovému důvodu, nebo alespoň některým z nich, samostatně, takže případné odpadnutí části z nich na celkovém závěru nic nezmění, anebo zda uvedené skutkové důvody, resp. část z nich, tvoří bezpečnostní riziko pouze proto, že existují současně a jsou provázány“. To je v daném případě splněno. Z napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že i metoda práce stěžovatele jako náčelníka oddělení kriminální služby spočívající v instruování podřízených k zakládání tzv. objektových svazků byla takovým samostatným důvodem, na němž (vedle jiných) žalovaný postavil svůj závěr o naplnění bezpečnostního rizika. Je tak zřejmé, že i kdyby byl stěžovatel úspěšný se všemi žalobními námitkami, napadené rozhodnutí by ve svém celkovém závěru o shledání bezpečnostního rizika i tak obstálo, neboť by stále spočívalo na jednom z jeho samostatných, oddělitelných pilířů, který žalobou konkrétně napaden nebyl.

[13] Nejvyšší správní soud ve vztahu k řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu již dříve poznamenal, že nemusí vypořádat každou jednotlivou námitku uvedenou v kasační stížnosti, jestliže rozhodnutí krajského soudu ob stojí i jen z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá (viz rozsudek ze dne 9. června 2016, č. j. 9 Azs 84/2016-22, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „stěžovatel napadá pouze dílčí část odůvodnění rozsudku, jehož argumentace byla vystavěna i na jiném důvodu, který samostatně ob stojí. Soud tak nepovažoval za podstatné se s danou kasační námitkou

pokračování

vypořádat, jelikož i kdyby byla důvodná, nezpůsobilo by to nezákonnost rozsudku“; k tomu srov. rozsudky ze dne 22. března 2018, č. j. 4 As 34/2018-36, ze dne 18. června 2020, č. j. 4 As 34/2018-37, ze dne 29. března 2021, č. j. 8 As 306/2020-41, či naposledy ze dne 19. října 2022, č. j. Ars 2/2022-32). Tento závěr jistě neznámá, že by uplatněné kasační námitky byly nepřípustné jen proto, že nebyly současně vzneseny kasační námitky vůči dalším samostatným důvodům, na nichž spočívá rozhodnutí, jež má být kasačním soudem přezkoumáno. Naopak je nutno číst jej úzce jen jako možnost (z důvodu procesní efektivity) upustit od akademického vypořádání námitek, které by nemohlo mít vliv na výsledek řízení.

[14] Přesně taková situace – v důsledku procesního postupu stěžovatele v řízení před městským soudem – nastala i v nyní projednávané věci. Jak předeslal Nejvyšší správní soud výše, stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil konkrétní argumentaci týkající se tzv. objektových svazků, což byl jeden z důvodů ztráty bezpečnostní spolehlivosti stěžovatele, který by obstál sám o sobě. V kasačním řízení to již stěžovatel nemůže dohnat. Nejvyšší správní soud by z důvodu procesní efektivity tedy mohl ustát již na tom. Přesto se však – pro větší přesvědčivost soudního přezkumu ztráty bezpečnostní spolehlivosti a zrušení platnosti osvědčení stěžovatele pro stupeň utajení tajné – zabýval i oním druhým důvodem, jímž je účelové budování vztahů s osobami z různého prostředí a účelové jednání stěžovatele za účelem prosazení vlastního zájmu, který je doložen obsahem utajovaného spisu. Ostatně stejně postupoval i městský soud, když se navzdory chybějícímu žalobnímu bodu k prvnímu důvodu ztráty bezpečnostní spolehlivosti (k tzv. objektovým svazkům) zabýval žalobním bodem ke zmíněnému druhému důvodu ztráty bezpečnostní spolehlivosti.

[15] Po podrobném seznámení se s utajovaným spisem Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani tato kasační námitka důvodná není.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že při přezkumu rozhodnutí vydaného v řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací soud není ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se podkladů pro rozhodnutí, jež nebyly stěžovateli zpřístupněny, vázán žalobními body a rozhodnutí přezkoumá ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí (výše citovaný rozsudek č. j. 7 As 5/2008-63). Soud je zde ve zvýšené míře oproti „běžnému“ soudnímu řízení garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i jeho zvýšenou aktivitu vůči postupu veřejné správy. Informace, o něž se rozhodnutí v bezpečnostním řízení opírá, musejí být součástí spisu a musejí být poskytnuty soudu v rámci přezkumu. Soud z úřední povinnosti, i nad rámec žalobních námitek, přezkoumá relevanci těch informací, jež stěžovateli nebyly zpřístupněny a ve vztahu k nimž má znemožněno, či přinejmenším zásadně omezeno namítat jejich nezákonnost, věcnou nesprávnost nebo irelevanci pro řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. listopadu 2011 č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS). I soud je však při přezkumu rozhodnutí založeného na utajovaných skutečnostech povinen respektovat zájem na jejich ochraně (§ 133 zákona o ochraně utajovaných informací) a popsat zjištěné skutečnosti v odůvodnění svého rozhodnutí jen tak, aby tento zájem nepopřel. Nelze po něm tedy požadovat konkrétní hodnocení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. července 2018 č. j. 9 As 134/2017-42), na druhou stranu však z jeho rozhodnutí musí být patrné, že se zabýval důvody, pro které

bylo stěžovateli odňato osvědčení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2012 č. j. 7 As 117/2012-78, č. 2825/2013 Sb. NSS).

[17] Podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací vydá žalovaný osvědčení fyzické osobě, která je bezpečnostně spolehlivá. Podle § 14 odst. 1 téhož zákona splňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti osoba, *u níž není bezpečnostní riziko*, přičemž za bezpečnostní riziko lze mimo jiné považovat *chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace* (§ 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací]. Při posuzování, zda je určitá skutečnost bezpečnostním rizikem, *se přiblíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování dotčené osoby* (§ 14 odst. 6 citovaného zákona). Pokud držitel osvědčení přestane splňovat podmínky pro jeho vydání, žalovaný jeho platnost zruší (§ 101 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací).

[18] Závěr žalovaného o bezpečnostním riziku musí vycházet z dostatečných skutkových zjištění, která „musejí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmkoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto [...] někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení“ (již citovaný rozsudek č. j. 7 As 31/2011-101). Podobně v rozsudku ze dne 15. července 2010 č. j. 9 As 9/2010-94 Nejvyšší správní soud konstatoval, že pojem bezpečnostní riziko je třeba vykládat „tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik“ (shodně též rozsudek ze dne 30. ledna 2009 č. j. 5 As 44/2006-74 ve vztahu k zákonu č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů).

[19] Platí přitom, že má-li být utajovaná informace způsobilým podkladem rozhodnutí, je nezbytné, aby byla dostatečně konkrétní, a zároveň musí být patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá (již citovaný rozsudek č. j. 7 As 117/2012-78). Zprávy zpravodajských služeb nemohou být „pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. března 2016 č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS).

pokračování

[20] Městský soud v intencích těchto požadavků dospěl na základě seznámení se s utajovaným spisem k závěru, že „zprávy [zpravodajských služeb] poskytují ucelený obraz o jednání žalobce. Žalovaný také dostatečně žalobci naznačil, v čem je spatřováno závadné jednání žalobce. Jde o účelové budování vztahů s osobami z různého prostředí za využití jeho přístupu k informacím. K danému soud doplňuje, že závadou samo o sobě není, že žalobce udržoval styky s vlivnými osobami z různého prostředí. Závadné však je, že za tímto účelem využíval také informace, ke kterým měl z důvodu své profesní činnosti přístup. Informace obsažené ve zprávách jsou dostatečně konkrétní, obsahují i okolnosti, pro které je možné je mít za věrohodné. Soud v nich rovněž nezjistil žádné rozpory či nesrovnalosti. Poskytují proto patřičný skutkový podklad, který si mohl soud ověřit. Z tohoto důvodu považuje městský soud zprávy za přesvědčivé a věrohodné. Dle soudu není pochyb o tom, že informace zachycené ve zprávách zpravodajské služby jsou takového charakteru, že zpochybňují bezpečnostní spolehlivost žalobce. Součástí bezpečnosti spolehlivosti je dle citovaného § 14 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací posouzení chování, které má vliv na schopnost utajovat informace. Způsob nakládání žalobce s informacemi, ke kterým měl z důvodu své profesní činnosti přístup, silně podřívá jeho schopnost utajovat informace.“.

[21] I Nejvyšší správní soud se seznámil s utajovaným spisem a v něm obsaženými zprávami zpravodajských služeb a ubezpečuje stěžovatele, že nemá pochybnosti o správnosti výše rekapitulovaných závěrů městského soudu. Vzhledem k utajení těchto zpráv nelze již dodávat další podrobnosti, jak stěžovatel požaduje. Je to přitom právě tento způsob přezkumu soudu *in camera*, který nahrazuje objektivní nemožnost stěžovatele seznámit se obsahem utajovaných zpráv a vznést vůči nim konkrétní námitky. Garanci proti zneužití pravomoci zpravodajských služeb za současného naplnění práva stěžovatele na spravedlivý soudní proces představuje právě možnost soudu se – bez vazby na konkrétní žalobní či kasační námitky – plně s utajovanými informacemi seznámit a ověřit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovateli již pravda nezbyvá nic jiného, než se na takovou kontrolu ze strany soudu, městského i kasačního, spolehnout.

[22] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s městským soudem, že napadené rozhodnutí je založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a že žalovaný v napadeném rozhodnutí ve spojení se závěry uvedenými v utajované části správního spisu dostatečně a přesvědčivě dovodil, že stěžovatel nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti ve smyslu § 14 zákona o ochraně utajovaných informací. Ke zrušení osvědčení pro stupeň tajné u stěžovatele došlo ze zákonných důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud shrnuje, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu